מח א מיי׳ פי״ז מהל׳ שבת הלכה יט סמג

עשיו דרבנו א טוש"ע א"ח

סיי שסד ס״ה: מיי שס סלכה: ממ ב מייי שם הלכה

ב ג מיי׳ שם הלכה יא סמג

עשיו דרבנו א טוש"ע

לפן היכנן מי שום עד ל"ח סיי שסה סעיף ד: נא ד מייי שם הלכה כג

לטזי רש"י

קביליי"ש [קיבילי"ש].

מוסף רש"י

מבוי עקום. שני פתחיו

טעמא מאי משום היכר. קורה שחיקנו חכמים למבוי משום היכר

בעלמא הוא, דלא ליתו

למישרי רה"ר (לעיל ה.) לליחזו אינשי ולידעו דליחזו אינשי ולידעו דתקנתא עבוד ולא ליתי

לאיחלופי ברה"ר (לעיל ג.). קורה משום מאי

במבוי מחילה,

מודה החילון יוכד וסומס

משום

מחיצה. קורה

. (לעיל

לרשות

ות אפט

טוש"ע א"ח סי׳ שסג

טוש"ע א"ח סי שסג

אבל זה כנגד זה. לא הויא לה חלר רשות היחיד לשבת. השתא

אשמעינן דכנגדו ואפילו הכי מותרת: ולרבה דאמר. לעיל ןע"א] אבל זה

כנגד זה הוי מבוי מפולש ואסור (אפילו חלר)ם הא דרב במאי מוקים לה

בזה שלא כנגד זה ועל כרחיך כנגדו דקאמר רב לאו דווקא דהא

אוקימנא [1:] טעמיה דרב בשלא עירבו אבל עירבו אפילו מבוי מותר: סרסי

למה לי. הא תנא לה חלר שהרבים

נכנסין לה בזו כו' ומילתיה דרב

למשתרייה חלר מינה מסתמאי ואפילו

זה כנגד זה וכל שכן בזה שלא כנגד זה

ואיסור מבוי מאידך מתניתין דחלר

קטנה שמעינן: אי מהחם. מחלר

שהרבים נכנסין לה כו׳ דקתני רשות

היחיד לשבת: הוה אמינא. האי

דקרי ליה רה"י: לורוק. כלומר

מדאורייתא רה"י הוא והזורק מרה"ר

לתוכו חייב: אבל לעלעל. בתוכו:

אימא לא. משתריא ומדרבנן דליגזור

רבנן עליה: קמ"ל. רב מותרת:

נדל. שרץ שיש לו רגלים הרבה

◊ כדתניא בתורת כהנים (שמיני פרשה ט)

מרבה רגליםי זה נדל. מבוי העשוי

כנדל שפתוחין לו מבואות הרבה

וראשיהן פתוחין לרשות הרבים וראשו

פתוח לרשות הרבים אחר: עושה

לורם פסח לגדול. באחד משני ראשיו

והאחרים קטנים משתרו בלחי וקורה

בראשיהן על פני רשות הרבים: למאן

כשמואל דאמר. מבוי עקום תורתו

כסתוםים דהא כל מבואות קטנים הללו

מבואות עקומות הן נכנס בדרך זה

ה. וש"נן, ג) [שס], ד) גס

לרב חסדא פריך [מ"י], ס) רש"ל מ"ו ועי במהרש"א, ו) בס"א:

משתמעל. ז) וויהרל ילו.

איפכא מסתברא

לעשות ל"ה בפילושו לרה"ר

רש"י א"נ יותר בהל הוא

פעמיים נ״ה ולחי באמלע

[הר"ח בן הרי"ק],

הנהות הב"ח

(א) גם' משמי' דרב כהנא

כה מלכיו (משמיה דרב כהנא רביה דרב וכו' רביה

לרב) מל"מ ונ"ב ס"ל

מלכיו היינו רב כהנא רבה: (ג) רש"י ד"ה

ועוד הא ההוא מבוי עקום

לסום: (ג) תום' ד"ה והא

לדשמואל משום: (ד) ד"ה

הכל וכו' הורה משום היכר

ולחי משום מחילה ומשום

:דאינו יכול

גליון הש"ם

ברש"י ד"ה נדל. כדתניא

בתורת כהנים. והוא

נחולין דף סז ע"כ: תום' ר"ה מניח את

הקורה. משום מחיצה הוי

אפי' דאורייתא. עי' לקמן לף פו ע"א תד"ה קורה: בא"ד לא בקעי. עי' נר"ן

פ"ק דסוכה דף רלא ע"א ד"ה גרסינן:

רבינו חננאל (המשך)

משום הכר הן. ואע"ג דאמר ליה רב הונא בריה

דרב יהושע לרבא ואת לא

תסברא דבין לחיים אסור,

מבוי שרצפו בלחיים. ס״א נפרץ בלחיים,

פחות פחות מד' טפחים

אליבא דרשב"ג דאמר

אמרינן לבוד, בד' טפחים משתמש עם חודו הפנימי

של פנימי. לרבנז דאמרי

יחשונטש החוד הקחיה, דסברי חודה של קורה החיצונה מתרת, הכא

אסרי. דהא חודה החיצונה

המבוי אסור. ולדברי הני

למבוי המחיצת מבוי

והאמר משמיה דר׳

הכי בין

לחיים

מומו למי וח"ם

מ) [לעיל ו.], ט)

בוב וי העשוי בנדל. פי׳ רבינו תם שמבואות קטנים פתוחים למבוי גדול משני לדדין ואינן זה כנגד זה דאם כן הוו מפולשין וכענין זה הם כרגלי הנדל שיש לו ב' שורות

של רגלים מימין ומשמחל והם זה שלא כנגד זה: והא ההוא מבוי

משום דסבר קורה משום היכר ולחי משום מחילה ומשום היכר (ד) ובין לחיים אסור ואינו יכול להשתמש אלא מן המחיצה שלפנים דהא אביי אית ליה לעיל (ד׳ ה.) גבי היה גבוה מכ' ובא למעטו לחד לישנא קורה משום מחיצה וכ"ש לחי וקא אמר בסמוך מסתברא מילתיה דר' יוחנן תחת הקורה אבל בין לחיים אסור ורבא נמי אית ליה בפירקין דתרוייהו משום היכירא ובסמוך מודה רבא דאסור להשתמש בין לחיים היכא דרחב ארבעה:

្តីរូវ ્યુ ī

:

עקום דהוה בנהרדע' ורמו עליה חומריה דרב. ממאי דחשו נמי לדשמואל לא פריך וינטרך דלתות (ג) דהא דחשו משום דנהרדעה אתריה דשמואל הוה אבל מדחשו לדרב באתריה דשמואל פריך שפיר: מניח את הקורה באלכסון. פ״ה משתמש כחן בארוכה וכאן בהצרה והדין עמו שפי כן דאי לא תימא הכי אמאי מניח את הקורה באלכסון הא בעינן קורה לכל הפחות דבוקה במבוי כדאמר בסמוך גבי ב' יתידות בשני כותלים כו' לדברי המתיר אסור ואף על פי שכאן מונח ראשו האחד על גבי המבוי אין סברא לחלק וא"ת והיכי שרי להשתמש נגד הארוך הא אין כאן אלא ב' מחיצות וי"ל דאית ליה קורה משום מחילה ומאן דאית ליה ° משום מחילה הוי אפילו דאורייתא כדמוכח בפירקין אי נמי כיון דלידו האחד ארוך מסתמא ° לא בקעי בה רבים ולא גזרו ביה רבנן הואיל ובטל לגבי מבוי אע"ג דאית ביה ד׳ על ד׳: הבל מודים בבין לחיים דאסור. טעמה משום דלחי הוי אפילו משהו ואתי לאפוקי אבל בקורה דרחבה טפח ליכא למיחש אבל אין לפרש דטעמא דרב חסדא

רבינו חננאל איתמר מבוי העשוי כנדל. איזנמו מברי העשרי בנול. פי׳ מברי ארוך שמשני צדדין יש לו מבואות קטנים פתוחין מיכן ומיכן קטנים כונות הקים כן יכי כן כמו רגלי השרץ הנקרא נדל, ויש לו רגלים הרבה משוכות מהנה ומהנה. משוכות מחבר ומחבר. כדתניא עד כל מרבה רגלים זה נדל. אסקה רבא דהילכתא כוותיה. עושה צורת הפתח לכולהו מחד ניסא לכל חד וחד ואידך גיסא מישתרי בלחי וקורה. והא דרבא שייכא כרב דסבר מבוי עקום תורתו כמפולש וקאמר רב במבוי המפולש['] לרה״ר הלכה כת"ק דאמר עושה צורת הפתח מיכז ולחי מבוי שצידו אחד ארוך וצידו אחד קצר, פחות אמות מניח קורה באלכסון. פי׳ אם עודף הצד הארוך על הצד הקצר ד' אמות כאילו מבוי בפני עצמו הוא מחיצות כנגדו. פחות מד' אמות חשוב כמו פירצת מבוי ומחיצות של מבוי פותרות אותו. ואסיקנא בשיש באלכסונו יותר מעשר אמות דברי הכל אינו מניח את הקורה אלא כנגד הקצר, וכן אם בא לעשות לחי אינו עושה אותו אלא כנגד הקצר. הא דאיבעיא לז מהו להשתמש תחת הקורה. רב ור׳ חייא ור י וחנן אמרי מותר. וקיימא ולז] כוותייהו. וסוגיא ל) (יון) כוונייות: יוסוגיא ש דק׳[א] סברי קורה משום היכר הני סבירא להו והיכירה מלבר. היא. ולפיכד מותר לוהושתמש

אבל זה כנגד זה אימא לא ולרבה דאמר זה כנגד זה אסור הא דרב במאי מוקי לה בזה שלא כנגד זה תרתי למה לי אי מהתם הוה אמינא הני מילי לזרוק אבל לטלטל אימא לא קמ"ל איתמר מבוי העשוי כנדל אמר אביי עושה צורת הפתח לגדול והגך כולהו מישתרו בלחי וקורה א"ל רבא כמאן כשמואל דאמר תורתו כסתום למה ליה צורת הפתח ועוד הא 6 ההוא מבוי עקום דהוה בנהרדעא וחשו לה לדרב אלא אמר רבא א עושה צורת הפתח לכולהו להאי גיסא ואידך גיסא מישתרו בלחי וקורה אמר רב כהנא בר תחליפא משמיה דרב כהנא בר מניומי משמיה דרב כהנא בר מלכיו (6) משמיה דרב כהנא רביה דרב ואמרי לה רב כהנא בר מלכיו היינו רב כהנא רביה דרב מבוי שצידו אחד ארוך וצידו אחד קצר פחות מארבע אמות מניח את הקורה באלכסון ארבע אמות אינו מניח את הקורה אלא כנגד הקצר רבא אמר באחד זה ואחד זה אינו מניח את הקורה אלא כנגד הקצר ואימא מעמא דידי ואימא מעמא דידהו משום מאט מעמא קורה קורה מעמא דידי משום אימא היכר ובאלכסון לא הוי היכר ואימא מעמא מחיצה משום מאי משום מחיצה בידהו מ ובאלכסון נמי הוי מחיצה אמר רב כהנא הואיל ושמעתתא דכהני היא אימא בה מילתא הא דאמרת מניח הקורה באלכסון לא אמרן אלא שאין באלכסונו יותר מעשר אבל יש באלכסונו יותר מעשר דברי הכל אינו מניח אלא כנגד הקצר איבעיא להו מהו להשתמש תחת הקורה רב ורבי חייא ור' יוחנן אמרו י מותר להשתמש תחת הקורה שמואל ורבי שמעון בר רבי ור"ש בן לקיש אמרו אסור להשתמש תחת הקורה לימא בהא קמיפלגי דמר סבר קורה משום היכר ומר סבר קורה משום מחיצה לא דכולי עלמא קורה משום היכר והכא בהא המיפלגי דמר סבר היכירא מלגיו ומר סבר היכירא מלבר ואיבעית אימא

ויולא בדרך זה וקאמרת לא בעי תיקון לעקמומיתו כשמואל: ה"ג למה לי לורת פתח. אמאי אלרכת לורת פתח לגדול הא איהו נמי אין פילושיו מכוונין: ועוד הא ההוא מבוי (כ) דהוה. באתריה דשמואל בנהרדעא וחשו ליה לדרב כדאמר לעילש רמו עליה חומריה דרב וחומריה דשמואל: עושה לורת פסח לכולהו. הקטנים: מהך גיסא. בעקמומיתן לכד מבוי גדול: וחידך גיסת. ילרשות הרבים מישתרי בלחי או קורה: לידו אחד ארוך. ונמשך כותלו לרשות הרבים יותר מכותל השני כזה: אם פחות מארבע אמות.

עודף זה על חבירו מניח קורה באלכסון וישתמש כאן בארוכה וכאן בקצרה: ארבע אמות אינו מניה קורה. על ראש כוחל הארוך אלא

מבוי

כונס לפנים מראשו מבוי

כנגד ראש כותל הקלר ומניחה: ובאלכסון לא בוי ביכרא. שהרואה בני מבוי נמשכין ומשתמשין ברה״ר חוץ מכנגד

כותל הקצר אומר מותר להשתמש ברשות הרבים לפי שאין אותו העודף דומה שיהא מן המבוי: שאין באלכסונו יוסר מעשר. שהמבוי קצר לרחבו הרבה ואין ברוחבו ובארבע אמות הנמשכין להלטרף יותר מעשר: אבל יש באלכסונו יותר מעשר. נמלא פתחו רחב מעשר שהרי כל תחת הקורה הוי פתח: מהו להשחמש חחת הקורה. אכל מבואות קאי: קורה משום מחילה. וחודו הפנימי יורד וסותם הלכך אסור דמן המחילה ולפנים בעי אשתמושי: מר סבר היכירא. להנך מגוואי בעינן ולד הפנימי הוי להו היכר ואסור להשתמש מן ההיכר ולחוץ: מלבר. לבני רשות הרבים דהיינו לד החילון: מר סבר חודו הפנימי יורד וסוסם. נמלא תחת הקורה מן המחילה ולחוץ ואסור: הכל מודים. במבוי שאין בו קורה והכשירו בלחי שאסור להשתמש בין לחיים כלומר כנגד הלחי והאי דנקט בין לחיים אמבואות טובא קאי: נעץ שחי יחידות. קביליי"ש נעוצות בכותל בעוביו שללד רשות הרבים ונמלאת קורה שעליהן בולטת ונמשכת לחוץ יותר מן הכתלים וחודה הפנימי דבוק וסמוך לכותל כזה:

משוכה

דכולי עלמא משום מחיצה והכא בהא

לדברי האוסר. להשתמש תחת הקורה בכל מבואות דטעמא משום חודו הפנימי יורד וסותם: מסיר. כאן להשתמש במבוי הזה אגב הך קורה שאינה על גבי מבוי דכיון דחודו הפנימי סוחם נמנאת סתימת הקורה דבוקה לכתלים וסתימה מעלייתא היא: לדברי המסיר. להשתמש תחת הקורה אלמא חילון יורד וסותם אוסר כל המבוי הזה עד שיביאו קורה אחרת דאין הסתימה מחוברת לכתלים ויש אויר ביניהם והכא לאו מחילה ממש הוא להכשיר הפסק אויר שמכאן ומכאן ע"י לבוד:

לא אמרינן לבוד גוונא משתמש עם חודו הפנימי של חיצוז, ודכולי עלמא בין לחיים אסור. ופרקינן דפתוח לכרמלית. ואקשינן אבל לרה״ר מאי שרי יציבא בארעא וכו׳. כלומר ברה״ר מותר בכרמלית אסור. ופרקינן (היאך) [אִין] מצא מין את מינו ונעור. בעא מיניה רמי מרב חסדא כותלי מבוי מבחוץ והניח קורה על גבן, שנמצאת ----- יייי היחידות קורה על גבן, שנמצאות הקורה ע"ג היתידות מחוץ לכותלי המבוי, מהו זה להשתמש במבוי כו׳. א"ל (ו)לדברי רב ור' חייא ור' יוחנן דשרו להשתמש תחת הקורה,

מבוי

משוכה

דאסרי, דסברי חודה הפנימיןת] מתרת, הכא שרי דהא חודה הפנימית סותמת מתחילת המבוי. הנה רב חסדא אוקמי בפלוגתא. רבא אמר לדברי הכל מבוי אסור בעינא קורה ע"ג מבוי וליכא. ומותיב עליה רב אדא מיהא דתניא היתה קורתו

י תחת הקורה. וכן בין לחיים נמי מותר להשתמש כר׳ יוחנן דאמר (ו)נל]תנא דר׳ זכאי דהוה תני תחת הקורה ובין לחיים ככרמלית פוק תני לברא. כלומר זו אינה משנה. [משום] הכר כלומר בין הקורה ובין הלחיים

שאין

קמיפלגי דמר סבר חודו הפנימי יורד וסותם ומר סבר חודו החיצון יורד וסותם

אמר רב חסדא הכל מודים בבין לחיים שאסור בעא מיניה רמי בר חמא מרב

חסרא נעץ שתי יתידות בשני כותלי מבוי מבחוץ והניח קורה על גביהן מהו א"ל

לדברי המתיר אסור לדברי האוסר מותר רבא אמר לדברי האוסר נמי אסור

י בעינן קורה ע"ג מבוי וליכא איתיביה רב אדא בר מתנה ^{יי} לרבא היתה קורתו